

УДК 070.481(430+73)“1945/2000”

Сергій Козак

ЧАСОПИС «УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ» ЯК ДЖЕРЕЛО
ДО ВИВЧЕННЯ ОСОБЛИВОСТЕЙ ФУНКЦІОНУВАННЯ
ЖУРНАЛУ «НОВІ ДНІ» (КАНАДА, 1950—1997)

DOI:

Досліджено історію створення та особливості функціонування журналу «Нові дні» (1950—1997) крізь призму публікацій у часописі «Українські вісті» (Німеччина, 1945 — США, 2000). Під час виконання цього завдання вивчено значний масив публікацій, здобуто цінний фактаж про історію створення журналу, діяльність Видавничої спілки та окремих осіб, які опікувалися його випуском, встановлено імена головних редакторів часопису, розкрито ті зміни, які відбулися в редакції після смерті засновника видання Петра Воліяка, а також найважливіші фактори життєдіяльності часопису в умовах еміграційної дійсності.

Ключові слова: часопис, «Українські вісті», «Нові дні», Канада, редакція, Видавнича спілка, стаття, еміграція.

Вступ. «Українські вісті» (далі — «УВ») і «Нові дні» (далі — «НД») — газета і журнал, два різні видання. Одне виходило в Німеччині й США, друге — в Канаді. У кожного з них — своя історія. Утім, вони мали й чимало спільного — насамперед те, що їх передплатники належали до споріднених організацій, передусім Української революційно-демократичної партії (УРДП). Мало того: Фондація імені Івана Багряного, яка була видавцем газети «УВ» на останньому етапі її історії, водночас матеріально допомагала й «НД». Отож не випадково, що «УВ» відзначалися чулою увагою до матеріалів про долю і зміст «НД». Таким чином, часопис, на сторінках якого систематично з'являлися матеріали про «НД», став своєрідним «біографом» журналу, що майже 50 років виходив у Канаді.

Теоретичне підґрунтя. Є низка досліджень вітчизняних і закордонних науковців, які зробили свій внесок у вивчення періодики української діаспори, зокрема тієї, що виходила на теренах Канади. Щодо безпосередньо теми «НД», то наукових розвідок у цьому напрямі вкрай мало; важливе значення для її опрацювання мають хронологічний показчик «На берегах Онтаріо», який став першим бібліографічним дослідженням цього часопису, листування Івана Багряного з редактором «НД» Петром Волиняком [1], статті Олексія Коновала [8], М. Яблонського [15], деякі інші матеріали. Втім, навіть зважаючи на те, що останнім часом з'явилося кілька наукових публікацій про цей часопис, усе ж мусимо констатувати: тема «НД» на шпальтах часопису «УВ» дотепер залишалася недослідженою.

Мета статті — з'ясувати особливості функціонування журналу «НД» (1950—1997) крізь призму публікацій у часописі «УВ». Під час виконання цього завдання вивчено значний масив публікацій, здобуто цінний фактаж про історію створення журналу, діяльність Видавничої спілки та окремих осіб, які опікувалися його випуском, встановлено імена головних редакторів часопису, розкрито ті зміни, які відбулися в редакції після смерті засновника видання Петра Волиняка, а також найважливіші фактори життєдіяльності часопису в умовах еміграційної дійсності, окреслено роль видання у формуванні культурно-духовної спадщини української діаспори в Канаді та інших країнах у зазначений період.

Методи дослідження. Основним методом дослідження став аналіз матеріалів різних жанрів, які знайдено на шпальтах газети, а також історичний метод, що дає можливість вивчення об'єктів у хронологічній послідовності. Для теоретичної оцінки значення матеріалів «УВ» про журнал «НД» використано метод узагальнення.

Результати й обговорення. Якщо брати до уваги жанрову палітру, то в поле нашого зору потрапили анонси й огляди номерів, кореспонденції, ювілейні статті, репортажі про збір коштів на видання та інші матеріали про «НД». На сторінках «УВ» про цей журнал писали такі відомі публіцисти, як Михайло Воскобійник, Василь Гришко, Дмитро Кислиця, Олексій Коновал, Вадим Сварог, Світлана Кузьменко та ін. Завдяки матеріалам цих та інших авторів газета стала одним із найважливіших джерел до вивчення «НД» у

таких його аспектах: історія заснування часопису, імена авторів, формування творчого колективу, організація праці редакції, залучення передплатників, влаштування спільних заходів, приміром, відзначення 25-річчя журналу тощо.

Наприклад, довголітній автор і член редколегії журналу Олексій Коновал в одній із публікації наводить важливі факти з історії створення «НД», зазначає імена меценатів видання. Також знаходимо тут і відомості про інших членів редколегії, до якої в той час належали: Дмитро Кислиця, Іван Пишкало, Роман Рахманний, Мар'ян Дальний [9].

Завдяки цим та іншим матеріалам «УВ» ми знаємо, що в лютому 1950 р. в Торонто (Канада) вийшло перше число часопису «НД». Заснування й видання українського журналу на канадській землі засвідчило нову важливу сторінку в історії як української журналістики, так і української еміграції (діаспори). То був час, коли до цієї заокеанської країни мало не щодня прибували з Європи кораблі й літаки з тисячами й тисячами нових емігрантів-українців. Звідти ж — з Європи — тягнуться й корені часопису «НД», його родовід. Річ у тім, що в Австрії після Другої світової війни існувало організоване українцями видавництво з такою ж назвою, під дахом якого виходила з друку не лише численна книжкова продукція, а й періодичні видання (приміром, газета «Останні новини», журнал «Літаври» тощо). З видавництвом «НД» співпрацювали такі відомі творчі особистості українського закордоння, як Юрій Клен, Леонід Мосендз, Володимир Кримський, Юрій Лавріненко, Іван Кошелівець та ін. А ще — Петро Волиняк (Чечет).

Саме ця постать стала носієм ідеї, що полягала «у видаванні універсального журналу, який би не належав партіям, відзначався вільністю думки». Журналіст і громадський діяч Петро Волиняк, який зазнав репресій за радянських часів, першим числом місячника «НД» у Канаді відновив «діяльність часописно-книжкового видавництва тієї самої назви, яке було закладене ще в жовтні 1945 р. в Австрії (Зальцбург) і проіснувало аж до середини 1949 р.» [14]. Власне, про це йшлося й у «Зверненні до читачів» на сторінках першого числа часопису в лютому 1950 р. Хто ж він — Петро Волиняк, який вписав своє ім'я в історію української журналістики вже хоча б тому, що був засновником і видавцем журналу?

На шпальтах «УВ» ми знаходимо низку матеріалів про першого редактора «НД». Цю біографічну силуетку створено на підставі тих дописів [10]. Народився Петро Волиняк (справжнє прізвище — Четет, інший псевдонім — П. Вол) 28 вересня 1907 р. в с. Гульськ, нині — Новоград-Волинського району Житомирської області. Найстарший із трьох синів у сім'ї. Початкову освіту здобув у рідному Гульську, семирічну — в Новограді-Волинському. Закінчив землевпорядну школу в Житомирі (1927 р.). Маючи зацікавлення до вивчення східних мов, поїхав навчатися аж до Ташкента, але після закриття там філологічного факультету повернувся до Києва, де вступив до Українського інституту лінгвістичної освіти. Брав участь в українізації шкіл на Кубані. Літературну творчість розпочав 1930 р., коли його нариси й оповідання надрукували в журналах («Молодий більшовик», «Червоний шлях»). Відкрито виявляв свою українськість. 1933 р. був заарештований органами НКВД і висланий до виправно-трудового табору при будівництві Біломорсько-Балтійського каналу. Відбувши заслання, учителював, обіймав посаду землеміра. Під час німецької окупації жив і працював у земельних відділах на Дніпропетровщині. По Другій світовій війні перебував в еміграції — спочатку в Австрії, потім — з 1948 р. — в Канаді. Належав до тих, кому радянська пропаганда навішувала ярлик «буржуазного націоналіста», водночас у деяких колах еміграції його, навпаки, несправедливо називали «радянофілом». Журналіст, прозаїк, публіцист, автор шкільних підручників Петро Волиняк відійшов у вічність 29 грудня 1969 р. в Торонто (Канада). Автор книжок «Під Кизгуртом», «Земля кличе», «Кубань — земля українська козача», «Поговоримо відверто» [6].

Перемандрувавши до Канади, він був редактором відділу літератури газети «Гомін України», а з лютого 1950-го й до кінця життя видавав ілюстрований місячник «НД», який став непересічним явищем у журналістиці української еміграції. Серед редакторів української еміграційної преси і загалом у колі української громади Північної Америки це була дуже помітна, нехай, за спогадами сучасників у часописі «УВ», часом і суперечлива, постать, але всуціль віддана українській справі [3]. Відомий публіцист і прозаїк Віталій Бендер, що жив в Англії, після відвідин Канади 1970 р. писав: «Було відправлено панахиду за спокій душі світлої пам'яті

Петра Волиняка, якого Торонто провело в останню дорогу рівно рік тому. Судячи з того, скільки людей залишилося на панахиді — повнісінький Собор, можна сміливо сказати, що залишив він по собі добру пам'ять як ділами, так і державницькою настановою» [2].

Коли після смерті засновника «НД» Петра Волиняка [11] стало питання «бути чи не бути виданню», то важливу роль в існуванні журналу відіграли ті, хто гуртувався навколо «УВ». Приятелі газети стали й приятелями журналу. Прихильники «УВ» мобілізували сили, щоб «втримати головну справу Волиняка — журнал». Приміром, Петро Майсюра, ветеран «УВ», дав згоду протягом одного року друкувати журнал на своєму поліграфічному підприємстві, а також узяв на себе адміністративні обов'язки.

За повідомленнями «УВ», вирішальними для утвердження журналу були й дві конференції читачів і співробітників «НД»: одна — у березні 1970 р. в Нью-Йорку, організатор — А. Гудовський (голова ДОБРУСу), а друга — згодом у Торонто. Важливою стала тоді й фінансова допомога. Зокрема, пожертви десятиох осіб забезпечили так званий «гарантійний фонд», а Іван Ваць, підприємець з Філадельфії, довголітній передплатник і благодійник «УВ», пожертвував на цей же фонд 1500 дол. [5, ч. 15]. Завдяки цим та іншим даткам видання журналу тоді було урухомлено.

«УВ» повідомляють і про сформовану в той час Видавничу спілку журналу, до якої ввійшли М. Валер, І. Ваць, І. Пишкало, Д. Кислиця, П. Майсюра, М. Дальний, В. Павлюк, Ніла Гава, Діна Кравченко, Тетяна Ткаченко та ін. Таким чином, ми знаємо персональний склад не лише авторів «НД», а й тих організаційних сил, які забезпечили його існування завдяки адміністративним і фінансовим заходам.

Петро Волиняк був засновником і головним редактором «НД» з 1950 р. до 1969 р. Після його смерті [4] — і це ми можемо простежити за матеріалами газети — часопис редагували Дмитро Кислиця (Ієвлів), Вадим Сварог (Балах) та Мар'ян Дальний (Горгота). Прикметно, що кожен з них підписував журнал до друку псевдонімом, щоб не наражати на небезпеку членів своїх родин, які жили в підсоветській Україні. Певний час «НД» друкували не в Канаді, а в українській друкарні Петра Майсюри (Детройт, США). «Ми намагалися дати нашим читачам найкращий і найлегший матеріал,

ми стояли на ґрунті національної єдності, ми намагалися тримати нашого читача в духовному зв'язку з Україною, не забуваючи при цьому й нашої нової батьківщини — Канади» — таке завдання ставили перед собою видавці часопису, що вони й засвідчили в статті «На порозі другого року» [12]. Змінювалися умови видання журналу, тематика матеріалів, автори, навіть редактори, та оце — «тримати читача у духовному зв'язку з Україною» — залишалося тією сталою величиною, яка супроводжувала історію й долю видання впродовж усього періоду його існування — усі майже п'ять десятиліть. Уже протягом першого року виходу часопису на його сторінках з'являються матеріали різних жанрів таких відомих авторів, як: Юрій Шерех, Теодосій Осьмачка, Ігор Качуровський, Леонід Лиман, Олекса Веретенченко, Іван Багряний, Леонід Полтава. Згодом до грона авторів «НД» долучаться й інші знані імена, зокрема Улас Самчук, Олекса Стефанович, Галина Журба, Дмитро Нитченко, Леся Богуславець, Оксана Соловей, Лідія Палій, Юрій Стефаник, Яр Славутич та багато ін. Серед активних авторів — не лише літератори, а й журналісти, науковці, художники, інші представники української політичної еміграції після Другої світової війни, які опинилися у вільному світі, поза советською Україною. Обкладинку до першого числа часопису «НД» створила мисткиня Г. Новаківська. На сторінках журналу є матеріали, які досі не викликали зацікавлення дослідників тільки тому, що, припадаючи архівним пилом, залишаються недоступними.

Низка публікацій про «НД» на сторінках «УВ», а також підготовлений нами уперше в історії української бібліографістики хронологічний показник змісту часопису за всі роки його існування якраз і можуть посприяти українським студентам, викладачам, науковцям у їхніх подальших дослідженнях, у наближенні до змісту «НД» як до важливої складової частини масиву української еміграційної періодики. Хіба, приміром, не становлять літературно-історичної цінності надруковані в різні роки на шпальтах цього часопису спогади про Івана Франка, Володимира Винниченка, Теодосія Осьмачку або ж статті Юрія Шереха, Уласа Самчука, Юрія Стефаника чи низка портретів діячів української культури, які прибули в заокеанські країни (співаків, акторів і музикантів: Б. Пюрка, Р. Василенка, Н. Носенко, Л. Горна, І. Зайферта, М. Ольхового,

М. Мінського, Й. Гошуляка, Г. Китастого; художників: Михайла Дмитренка, Мирона Левицького, Івана Кейвана, І. Денисенка; науковців: Євгена Онацького, Івана Розгона, С. Килимника; підприємців: Петра Яцика, Миколи Співака, а також матеріали про діяльність українських установ і рухів: Об'єднання українських письменників «Слово», Канадсько-української мистецької фундації, Фундації імені Івана Багряного, Фундації імені Тараса Шевченка тощо)? А ще — чимало дописів про «українські адреси» в Канаді та інших країнах світу, про історію українських таборів у Німеччині й Австрії, відомості про зміст української періодики у світі, про українські церкви і пам'ятники діячам української культури на канадській землі та багато ін.

За визначенням письменника, лауреата Шевченківської премії Михайла Слабошпицького, «ціни немає цим матеріалам, не тільки саме з погляду їхньої інформаційної значущості, все це надзвичайно важливе для історії української присутності й нашого тривання поза Україною. Різні дослідники знайдуть там те, що їх цікавить і що чимало важить для різних сфер гуманітарних наук» [13].

Особливий інтерес становить хроніка літературно-мистецьких подій у колі українських громад у світі, бібліографічні списки книжкових видань закордонного українства тощо. Важливою прикметою існування часопису було те, що він виходив у світ не за рахунок державної підтримки чи якогось партійного угруповання, а за кошти благодійників і передплатників. Серед тих, хто був співробітником «НД» чи в інший спосіб брав найдіяльнішу участь у підтримці видання й докладав значних матеріальних та організаційних зусиль до його сталого існування, належать, зокрема, Роман Маланчук, Антін Івахнюк, Борис Олександрів, Микола Валер, Ада Горгота, Ол. Повстенко, Л. Полтава, Степан Риндик, Іван Розгін, Володимир Скорупський, Павло Степ, Михайло Гава та багато ін. Осібно в цьому ряду стоїть ім'я члена управи Фундації імені Івана Багряного, упорядника низки унікальних досліджень, відомого громадсько-політичного й культурного діяча української еміграції, лауреата літературних премій імені І. Багряного та імені В. Сосюри Олексія Коновала, який був не лише багатолітнім передплатником, а й автором, жертводавцем і членом редакційної колегії часопису [7].

Прикметно й те, що довготривалому існуванню як «УВ», так і «НД» сприяла ідейна близькість читацьких аудиторій обох видань: і газету, і журнал з власної ініціативи підтримували члени таких організацій, як Союз українців — жертв російського комуністичного терору (СУЖЕРО), Демократичне об'єднання бувших репресованих українців з-під Советів (ДОБРУС), Об'єднання демократичної української молоді (ОДУМ) і, як уже зазначалося, особливо — Української революційно-демократичної партії. На думку Михайла Воскобійника — одного з лідерів цієї партії, «не було б політичної організації, до якої належав і в якій займав провідне становище покійний Петро Кузьмович [Волиняк], журнал назавжди помер би, як померло багато інших добрих видань, за якими не було організації» [5, ч. 16].

Висновки. Як свідчить зміст матеріалів «УВ» про «НД», серед численних періодичних видань української еміграції (діаспори) місце видаваного у канадському Торонто, на берегах Онтаріо, часопису — особливе. Насамперед тому, що його історія — одна з найтриваліших, якщо брати до уваги перелік усіх українських еміграційних журналів. «НД» — це майже півстоліття існування. Ось чому гортати сторінки матеріалів «УВ» про це видання — це водночас простежувати громадсько-політичне, суспільне й передусім культурне буття українців після Другої світової війни. І не лише в Канаді, а й в усьому світі. А ще журнал «НД» — це 573 числа, тисячі публікацій сотень авторів. Але найважливіше, певно, усе ж таки полягає в тому, що впродовж усього тривалого й складного шляху — від першого числа в лютому 1950-го до останнього в листопаді—грудні 1997-го — видавці часопису завжди залишалися вірними цьому звитяжному покликанню — перебувати в духовному зв'язку з Україною, на чому регулярно, пишучи про «НД», наголошувала газета «УВ».

1. *Багрянний І.* Листування / упоряд. Олексій Коновал. Київ: Смолоскип, 2002. Т. 1. С. 196—239.
2. *Бендер В.* ... Два кольори... (Подорожні нариси, враження, рефлексії) // Українські вісті. 1971. Ч. 30. С. 7.
3. *Боднарчук І.* Вияснення // Українські вісті. 1957. Ч. 68. С. 4.
4. Велика і тяжка наша втрата // Українські вісті. 1970. Ч. 3/4. С. 2.

5. *Воскобійник М.* 25-ліття «Нових днів» — перемога ділових оптимістів-реалістів // Українські вісті. 1975. Ч. 15. С. 4; Ч. 16. С. 4.
6. *Качуровський І.* Про книжку Петра Волиняка «Поговоримо відверто» // Українські вісті. 1977. Ч. 23/24. С. 5.
7. *Козак С.* «Нові дні» на берегах Онтаріо: бібліографічний показник змісту журналу «Нові дні» (1950—1997. Канада). Київ: Літературна Україна, 2015. 587 с.
8. *Коновал О.* «Нові дні» та Мар'ян Дальний // Українські вісті. 1998. Ч. 29. С. 3.
9. [*Коновал О.*]. Редактор «Нових днів» відвідає Чикаго // Українські вісті. 1971. Ч. 43. С. 1. Підп.: ОКО.
10. *Лищина Л.* Яким я знав Петра Волиняка // Українські вісті. 1970. Ч. 8. С. 4.
11. *Мовчан Ю.* Петро Волиняк не живе... // Українські вісті. 1970. Ч. 1/2. С. 2.
12. На порозі другого року // Нові дні. 1951. Ч. 12 (січ.). С. 2 обкл.
13. *Слабошпицький М.* А тепер — «Нові дні» з Торонто // Козак С. Паритети української діаспори. Київ: Ярославів Вал, 2016. Т 3. С. 4—5.
14. Слово до читачів // Нові дні. 1950. Ч. 1 (лют.). С. 2 обкл.
15. *Яблонський М.* «Нові Дні» і преса української діаспори (на матеріалі аналітичних публікацій Петра Волиняка початку 1960-х рр.) // Наукові записки Інституту журналістики. Київ, 2017. Т. 1(66). С. 58—65.

References

1. Bagryanyj, I. (2002). *Lystuvannya* [Correspondence], uporyad. Oleksij Konoval, Kyiv, Smoloskup, t. 1, s. 196—239. (in Ukr.).
2. Bender, V. (1971). ...Dva kolory... (Podorozhni narysy, vrazhennya, refleksiyi) [Two colors... (Travel features, impressions, reflections)], *Ukrayinski visti*, no. 30, s. 7. (in Ukr.).
3. Bodnarchuk, I. (1957). Vyyasnennya [Clarifications], *Ukrayinski visti*, no. 68, s. 4. (in Ukr.).
4. (1970). Velyka i tyazhka nasha vtrata [Our great and heavy loss], *Ukrayinski visti*, no. 3—4, s. 2. (in Ukr.).
5. Voskobijnyk, M. (1975). 25-littya «Novykh dnyv» — peremoga dilovykh optymystiv-realistiv [25th anniversary of «Novy Dni» is a victory of business optimists-realists], *Ukrayinski visti*, no. 15, s. 4; no. 16, s. 4. (in Ukr.).
6. Kachurovskij, I. (1977). Pro knyzhku Petra Volynyaka «Pogovorymo vidverto» [About the P. Volynyak's book «Pogovorymo vidverto»], *Ukrayinski visti*, no. 23/24, s. 5. (in Ukr.).

7. Kozak, S. (2015). «Novi dni» na beregax Ontario: bibliografichnyj pokazhchyk zmistu zhurnalu «Novi dni» (1950—1997. Kanada) [«Novy Dni» at Ontario's banks: bibliography guide to the magazine «Novi Dni» (Canada, 1950—1997)], Kyiv, Literaturna Ukrayina, 587 s. (in Ukr.).
8. Konoval, O. (1998). «Novi dni» ta Maryan Dalnyj [«Novi Dni» and Maryan Dalnyi], *Ukrayinski visti*, no. 29, s. 3. (in Ukr.).
9. [Konoval, O.]. (1971). Redaktor «Novykh dniv» vidvidaye Chikago [The «Novy Dni» editor will visit Chicago], *Ukrayinski visti*, no. 43 (5 grud.), s. 1, pidp.: OKO. (in Ukr.).
10. Lishyna, L. (1970). Yakym ya znav Petra Volynnyaka [Petro Volyniak at the time of our acquaintance and afterwards], *Ukrayinski visti*, no. 8, s. 4. (in Ukr.).
11. Movchan, Yu. (1970). Petro Volynnyak ne zhyve... [Petro Volyniak is dead...], *Ukrayinski visti*, no. 1—2, s. 2. (in Ukr.).
12. (1951). Na porozi drugogo roku [On the threshold of the second year], *Novi Dni*, no. 12 (sich.), s. 2 obkl. (in Ukr.).
13. Slaboshpyczkyj, M. (2016). A teper — «Novi dni» z Toronto [And now — «Novi Dni» from Toronto], *Kozak S. Rarytety ukrajynskoyi diaspori*, Kyiv, Yaroslaviv Val, t. 3, s. 4—5. (in Ukr.).
14. (1950). Slovo do chytachiv [A word to readers], *Novi dni*, no. 1 (lyut.), s. 2 obkl. (in Ukr.).
15. Yablonskyj, M. (2017). «Novi Dni» i presa ukrajynskoyi diaspori (na materialy analitychnykh publikacij Petra Volynnyaka pochatku 1960-kh rr.) [«Novy Dni» and the press of the Ukrainian diaspora (on the basis of P. Volyniak's analytical publications in the early 1960s)], *Naukovi zapysky Instytutu zhurnalistyky*, Kyiv, t. 1(66), s. 58—65. (in Ukr.).

Sergij Kozak

«UKRAJINSKI VISTI» NEWSPAPER AS A SOURCE FOR
STUDYING THE FEATURES OF FUNCTIONING OF
«NOVI DNI» JOURNAL (CANADA, 1950—1997)

«*Ukrayinski visti*» and «*Novi dni*» are, respectively, a newspaper and magazine, two different publications. One came out in Germany and the United States, another — in Canada. Each of them has its own history. However, they had a lot in common — first and foremost, that their subscribers belonged to related organizations. Moreover, the Ivan Bagryanyi's Foundation, which was the publisher of the newspaper

«*Ukrajinski visti*» (Germany, 1945 — USA, 2000) during the last stage of its history, also helped materially with the «*Novi dni*». So it is no coincidence that «*Ukrajinski visti*» paid a keen attention to the materials on the fate and content of the «*Novi dni*».

The article aims to elucidate peculiarities of functioning of the «*Novi dni*» magazine (1950—1997s) via a prism of publications in the «*Ukrajinski visti*». In the course of this research, a considerable amount of publications has been studied, as well as valuable facts about the history of the magazine have been uncovered. The activities of the Publishing Union and the individuals who took care of its issuing, the names of the editors-in-chief of the journal were revealed. The article has elucidated the changes that occurred in the editorial board after a death of a founder of the newspaper, Petro Volyniak, as well as the most important factors in the life of the magazine in terms of emigration reality. It also outlined a role of the publication in shaping cultural and spiritual heritage of the Ukrainian diaspora in Canada and other countries spanning a significant period. The main method of research was to analyze publications of different genres found in the newspaper. According to the newspaper's content, among the numerous periodicals of the Ukrainian emigration (diaspora) published in Toronto (Canada), the magazine's role was special. First of all, it is one of the oldest of all Ukrainian emigration magazines. «*Novi Dni*» has almost half a century of publishing. To flip through the pages of the «*Ukrajinski Visti*» stories about this journal is at the same time to trace the post-war socio-political, social and, above all, cultural life of Ukrainians.

Keywords: magazine, «*Ukrajinski visti*», «*Novi Dni*», Canada, editorial board, Publishing Union, article, emigration.